

KONVENCIJA (BROJ 56) O BOLESNIČKOM OSIGURANJU POMORACA, 1936.

Član 1

1. Svako lice koje je zaposleno na nekom brodu, koji nije ratni brod, upisanom u upisnik brodova na teritoriji za koju je na snazi ova Konvencija, a koji obavlja pomorsku plovidbu ili pomorski ribolov, podliježe obaveznom bolesničkom osiguranju, bilo da je to lice zaposleno u svojstvu zapovjednika broda, bilo u svojstvu člana posade, bilo u kakvom drugom svojstvu u službi na brodu.
2. Međutim, svaka zemlja članica Medjunarodne organizacije rada može predvidjeti u svom nacionalnom zakonodavstvu one izuzetke koje bude smatrala nužnim, u pogledu:
 - a) lica zaposlenih na brodovima koji pripadaju nekoj javnoj vlasti, ako ovi brodovi nemaju trgovačku namjenu;
 - b) lica čija plata ili prihod prelaze određenu granicu;
 - c) lica koja ne dobijaju nagradu u novcu;
 - d) lica koja nemaju prebivališta na teritoriji zemlje članica;
 - e) lica koja nijesu dostigla ili koja su prešla određene granice starosti;
 - f) članova porodice poslodavca;
 - g) pilota.

Član 2

1. Osiguranik koji ne nesposoban za rad i lišen plate usljed bolesti, ima pravo na novčanu naknadu, najmanje za 26 prvih nedjelja ili 180 prvih dana nesposobnosti, računajući od prvog dana za koji je data naknada.
2. Pravo na naknadu može biti uslovljeno ispunjenjem staža i istekom roka čekanja od nekoliko dana, računajući od početka nesposobnosti.
3. Naknade odobrene shodno Konvenciji ne treba nikada da budu niže od one koja je utvrđena opštim režimom obaveznog bolesničkog osiguranja, ako takav režim postoji ali se ne odnosi na pomorce.
4. Visina naknade može biti obustavljena:
 - a) dok je osiguranik ukrcan ili je u inostranstvu;
 - b) dok je osiguranik izdržavan na trošak osiguranja ili javnih fondova; Međutim obustavljanje će biti samo djelimično za osiguranika koji izdržava porodicu;
 - c) dok osiguranik prima od drugog izvora na osnovu zakona i za istu bolest neku drugu pomoć, u tom slučaju obustavljanje će biti potpuno ili djelimično, prema tome da li je ova zadnja pomoć jednaka ili manja od naknade koja se plaća na osnovu režima bolesničkog osiguranja.
5. Naknada može biti smanjena ili ukinuta u slučaju da je bolest nastala iz namjerne greške osiguranika.

Član 3

1. Osiguranik ima pravo, od početka bolovanja pa najmanje do isteka perioda predviđenog za dodjeljivanje naknade zbog bolesti, na besplatnu njegu od strane propisano kvalifikovanog ljekara, kao i na lijekove i terapijska sredstva u dovoljnoj količini i zadovoljavajućeg kvaliteta.
2. Međutim, od osiguranika se može tražiti učešće u troškovima pomoći, pod uslovima koji se imaju odrediti u nacionalnom zakonodavstvu.
3. Pomoć može biti obustavljena dok god je osiguranik ukrcan ili u inostranstvu.
4. Svaki put kada to okolnosti iziskuju, ustanova za osiguranje može obezbijediti bolnički smještaj osiguranika dajući mu, pored medicinske pomoći i potrebne njega, i cjelokupno izdržavanje.

Član 4

1. Kad se osiguranik nalazi u inostranstvu i izgubi makar djelimično pravo na platu, zbog bolesti, naknada na koju bi imao pravo kada ne bi bio u inostranstvu treba da bude isplaćena njegovoj porodici u cjelini ili djelimično do njegovog povratka na teritoriju zemlje članice.
2. Nacionalno zakonodavstvo može propisati ili odobriti dodjeljivanje sljedećih davanja:
 - a) dopune naknade predviđene u članu 2, ako osiguranik izdržava porodicu;
 - b) pomoć u naturi ili novcu u slučaju bolesti članova porodice osiguranika koji žive u njegovom domaćinstvu i koje on izdržava.

Član 5

1. Nacionalno zakonodavstvo treba da postavi uslove pod kojima osiguranik koji se nalazi na teritoriji zemlje članice ima pravo na davanje u slučaju porođaja.
2. Nacionalno zakonodavstvo može postaviti uslove pod kojima žena osiguranika, dok se nalazi na teritoriji zemlje članice koristi davanje u slučaju porođaja.

Član 6

1. U slučaju smrti osiguranika članovima porodice umrloga treba da bude data naknada čiji iznos određuje nacionalno zakonodavstvo ili bar naknada za pogrebne troškove.
2. Kada je na snazi sistem penzije u korist članova porodice umrlih pomoraca, davanje naknade predviđene u predhodnom paragrafu nije obavezno.

Član 7

Pravo na osiguranje treba da se da, čak i za bolesti nastale u toku jednog određenog perioda, po završetku poslednjeg zaposlenja. Ovaj period treba da bude određen u nacionalnom zakonodavstvu na takav način da obuhvata vrijeme koje normalno protiče između dva uzastopna zaposlenja.

Član 8

1. Osiguranici i njihovi poslodavci treba da učestvuju u stvaranju sredstava osiguranja.
2. Nacionalno zakonodavstvo može predvidjeti novčani doprinos od strane javnih vlasti.

Član 9

1. Bolesničkim osiguranicima treba da rukovode autonomne ustanove, koje se nalaze pod administrativnom i finansijskom kontrolom javnih vlasti i koje nemaju nikakav lukrativni cilj.
2. Osiguranici i, kada se radi o ustanovama za osiguranje stvorenim na osnovu zakona specijalno u korist pomoraca, poslodavci treba da učestvuju u upravljanju ustanovama predviđenim nacionalnim zakonodavstvom, koje može takodje predvidjeti učešće drugih zainteresovanih strana.
3. Medjutim, upravljanje bolesničkim osiguranjem može direktno preuzeti na sebe država, kada je, odnosno sve dok je upravljanje preko autonomnih ustanova teško ili nemoguće zbog nacionalnih uslova.

Član 10

1. Osiguranik treba da ima pravo žalbe u slučaju spora u pogledu njegovog prava na davanja.
2. Sporovi treba da budu podvrgnuti brzom i jeftinom proceduri za osiguranika, bilo putem prava na specijalnu jurisdikciju, bilo na koji drugi način, koji nacionalno zakonodavstvo smatra odgovarajućim.

Član 11

Ništa u ovoj Konvenciji ne dira bilo koji zakon, presudu, običaj ili sporazum između brodovlasnika i mornara koji obezbjeđuje povoljnije uslove od onih koji su predviđeni ovom Konvencijom.